

СУЧАСНІ ПОГЛЯДИ НА ПОВНОВАЖЕННЯ ПРОКУРОРА ПІД ЧАС ЗДІЙСНЕННЯ ДІЗНАННЯ

**ЩЕРБАК Костянтин Володимирович - аспірант відділу організації освітньо-наукової підготовки Харківського національного університету внутрішніх справ
DOI 10.32782/EP.2022.4.39**

У статті розглянуто стан наукових досліджень повноважень прокурора під час здійснення дізнання. Констатовано, що прокурор як учасник кримінального провадження, зокрема, й під час дізнання, займає одну із провідних позицій, є одним головних суб'єктів, без яких здійснення кримінального провадження на демократичних засадах є неможливим. Із плином часу, повноваження прокурора у кримінальному провадженні проходили свою активну трансформацію, що виражалось як прогресивно, так і регресивно. Поява нової форми досудового розслідування – дізнання – зумовила потребу у проведенні нових досліджень повноважень прокурора при реалізації цієї форми досудового розслідування. У статті проведено аналіз існуючих монографічних досліджень повноважень прокурора у кримінальному провадженні, зокрема, під час дізнання, надано критичну оцінку їх результатів. В результаті чого констатовано відсутність комплексних досліджень повноважень прокурора під час дізнання та окреслено напрямки вирішення цієї проблеми.

Ключові слова: кримінальне провадження, дізнання, прокурор, повноваження, функції, процесуальний керівник, обвинувачення.

Вступ

Прокурор як учасник кримінального провадження займає одну із провідних позицій, є одним головних суб'єктів, без яких здійснення кримінального провадження на демократичних засадах є неможливим. Повноваження прокурора у кримінальному провадженні як окремий предмет наукових

досліджень потрапляв у коло уваги багатьох вітчизняних науковців. Історико-правові дослідження у цій царині знань вказують, що розвиток процесуальних повноважень прокурора у досудовому розслідуванні починається з появи інституту прокуратури, який передбачав здійснення функції офіційного (державного) переслідування особи. Відзначається, що перше документальне підтвердження появи цього інституту спостерігається на території сучасної України у XVIII ст. Так, у 1767 р. проголошено принцип державного переслідування злочинів, обов'язок виконання якого покладался на прокуратуру. Відтак прокуратурі було відведено провідну роль у кримінальному переслідуванні злочинців. Тож органам прокуратури надавалось пріоритетне значення під час вирішення як приватних, так і публічних кримінально-правових конфліктів. Аналіз положень Статуту кримінального судочинства 1864 року дає підстави стверджувати, що на прокуратуру покладаються насамперед наглядові повноваження у кримінальному процесі. Згідно його положень, більшість своїх дій слідчий міг виконувати самостійно, тобто без отримання попередньо санкції суду чи прокурора. Винятком із цього правила стали випадки накладення арешту на маєток. При цьому ст. 491 Статуту передбачала повноваження прокурора щодо оскарження до прокурора будь-якої слідчої дії, яка порушує або обмежує право (ст. 493 Статуту) [1, с. 22, 30-33]. Із плином часу, цей інститут продовжував

свою активну трансформацію, що виражалось як прогресивно, так і регресивно (наприклад, у радянські часи). Наразі цей інститут набув певного стану, якій є особливим саме у даний момент часу. Зокрема, це пов'язано із появою нової форми досудового розслідування – дізнання, що також зумовлює потребу у визначенні стану наукових досліджень за цим предметом, що в свою чергу має бути фундаментом для подальших теоретичних та прикладних розробок.

Мета та завдання дослідження

У зв'язку із зазначеним, метою дослідження є окреслення сучасного стану наукових досліджень повноважень прокурора під час здійснення дізнання. Завдання дослідження полягають у аналізі існуючих наукових доробок із заявленої проблематики, їх критичної оцінки та визначення подальших напрямів дослідження.

Методи дослідження

Досягнення мети дослідження та виконання його завдань постало можливим завдяки застосуванню ряду загальнонаукових та спеціальних методів пізнання. Так, діалектичний та системно-структурний методи дозволили сформулювати уявлення про існуючі дослідження, визначити їх основні напрямки та структурувати їх відповідно до таких напрямів. Історичний метод застосовувався для при характеристиці історичних передумов реалізації повноважень прокурора під час кримінального провадження. Метод критичного аналізу дозволив надати оцінку існуючим дослідженням за визначеним предметом.

Виклад основних результатів дослідження

В рамках аналізу стану досліджень повноважень прокурора у кримінальному провадженні на сучасному етапі розвитку (у період незалежності України), слід згадати велику кількість дисертаційних досліджень, які були присвячені дослідженню тієї чи іншої грані цієї проблематики. Одразу ж привертає увагу той факт, що коло повноважень прокурора та особливості їх реалізації під час здійснення дізнання у вітчизняній кри-

мінальній процесуальній доктрині комплексно майже не досліджувались. Наразі відомі лише два дисертаційних дослідження, в рамках яких частково піднімаються зазначені наукові проблеми. Так, у 2012 році В.В. Риндою у дослідженні, яке присвячене прокурорському нагляду, судовому та відомчому контролю за провадженням дізнання, запропоновано авторське визначення поняття прокурорського нагляду за провадженням дізнання, що характеризується наданням прокуророві владно-розпорядчих повноважень по здійсненню процесуального керівництва кримінальною процесуальною діяльністю органів дізнання, має своїм призначенням дотримання прав і свобод учасників процесу, а також забезпечення точного, неухильного і єдиного дотримання цими органами встановленого законом порядку кримінальної процесуальної діяльності. Вчений доходить слушного висновку про необхідність чіткого розмежування процесуальних повноважень прокурора щодо здійснення нагляду за дотриманням законності при провадженні дізнання і процесуальних повноважень начальника органу внутрішніх справ по здійсненню відомчого процесуального контролю [2, с. 6-7, 61].

Значно пізніше, В.О. Матвійчук було проведено комплексне дослідження порядку проведення дізнання. У згаданій роботі дослідник торкається питання повноважень прокурора щодо продовження строків дізнання. Ним пропонується внесення змін до ч. 1 ст. 301 КПК України, якою передбачається можливість продовження строків досудового розслідування кримінальних проступків, після оголошення підозри особі, до 5 діб на підставі рішення керівника підрозділу дізнання та до 10 діб на підставі рішення керівника органу прокуратури [3, с. 5]. Втім, вказані пропозиції мають дискусійний характер. Передача повноважень на продовження строків досудового розслідування керівнику органу дізнання позбавляє процесуального керівника наглядової функції у цій частині, що може негативно вплинути на дотримання прав підозрюваного у кримінальному провадженні.

Оскільки перелік комплексних досліджень проблем повноважень прокурора

під час дізнання фактично вичерпується на згаданих працях, слід також звернутись до результатів монографічних досліджень повноважень прокурора у кримінальному провадженні в цілому та окремих його аспектів. При цьому, частина з відомих наукових досліджень була проведена на момент дії КПК 1960 року і, відповідно це суттєво вплинуло як на визначення їх предмета, так і на науковий результат. Так, у 2010 році Г.В. Мовчан було захищено дисертацію на здобуття наукового ступеня кандидата юридичних наук за темою «Процесуальні повноваження прокурора у досудовому провадженні та в суді першої інстанції». На підставі аналізу повноважень прокурора на досудовому провадженні виокремлено їх класифікацію залежно від характеру здійснюваної ним функції, що має вагоме значення: 1) наглядові; 2) пов'язані з керівництвом розслідуванням та здійсненням кримінального переслідування спрямованого на а) розкриття злочину; б) викриття особи у вчиненні злочину (з моменту надання їй офіційного статусу підозрюваного чи обвинуваченого на підставі обґрунтованої підозри у вчиненні злочину або обвинувачення). Важливим на той час досягненням також слід вважати новітній погляд щодо функціональної характеристики діяльності прокурора в кримінальному судочинстві як поліфункціональної, яка залежно від стадії кримінального процесу складається з функцій кримінального переслідування, обвинувачення, нагляду за дотриманням закону органами, які здійснюють оперативно-розшукову діяльність, дізнання та досудове слідство, нагляду за дотриманням закону при виконанні судових рішень у кримінальному провадженні, а також при застосуванні інших заходів примусового характеру, пов'язаних з обмеженням особистої свободи громадян, нагляду за дотриманням прав та свобод людини і громадянина. Визначено елементний склад функції кримінального переслідування, яка тісно пов'язана з іншими функціями прокурора та викликає необхідність їх здійснення [4, с. 8-10]. Безумовно, не всі із зазначених положень віднайшли своє закріплення у кримінальному процесуальному законодавстві, але це жодним чином не применшує

вагомість наукових результатів проведеного дослідження.

Прийняття у 2012 році Кримінального процесуального кодексу визначило нову модель діяльності прокурора у кримінальному провадженні, що зумовило активізацію наукових пошуків у цьому напрямку, спрямованих на критичний аналіз положень вже нового кримінального процесуального законодавства. За справедливим висловом окремих дослідників, з прийняттям КПК України 2012 р. «По суті, відбулась руйнація радянської моделі кримінального процесу зі спробою поставити кримінальне судочинство нашої держави на рейки європейської моделі кримінальної юстиції» [5, с. 45]. Вказані процеси торкнулися, передусім, базових підвалин кримінальної процесуальної діяльності й позначилися на особливостях правового статусу учасників кримінального провадження. Крім того, реформування прокуратури як державного органу, загалом, і статусу прокурора як учасника кримінального провадження, зокрема, донині розглядається як пріоритетний напрям перебудови правової системи України. З цього моменту з'являється ряд комплексних досліджень, присвячених повноваженням прокурора: у кримінальному провадженні у формі приватного обвинувачення (М.В. Азарова) [6], у досудовому кримінальному провадженні (Ю.В. Коробко) [1], щодо реалізації загальних положень досудового розслідування (К.В. Шевцова) [7], при проведенні слідчих (розшукових) дій (Р.Н. Гасанов) [8], при проведенні негласних слідчих (розшукових) дій (Р.І. Балита) [9], в судовому провадженні у першій інстанції (В.В. Колодчин) [10], у судовому провадженні (Г.А. Ніколайчук) [11], при застосуванні запобіжних заходів у кримінальному провадженні (О.С. Осадча) [12], щодо пред'явлення цивільного позову у кримінальному провадженні (А.О. Коваленко) [13].

Попередній огляд згаданих праць вказує, що вони спрямовані на дослідження повноважень прокурора на окремих стадіях (етапах) кримінального провадження, при проведенні процесуальних дій певного виду чи під час здійснення кримінального провадження у певній формі. Щодо дослідження

повноважень прокурора під час здійснення дізнання, то воно є відмінним від проведених раніше та передбачає аналіз його діяльності, виокремлення її специфіки на стадії досудового розслідування у формі дізнання. Попри це, розглянемо наведені дослідження більш детально.

М.В. Азарова у своїй дисертації «Повноваження прокурора у кримінальному провадженні у формі приватного обвинувачення» досліджує історію розвитку повноважень прокурора у кримінальному провадженні цієї форми, їх сутність та правові основи. Постають предметом дослідження вченої також повноваження прокурора на різних стадіях кримінального провадження: під час початку, здійснення досудового розслідування, в суді першої інстанції та в судовому провадженні з перегляду судових рішень. Слід відзначити актуальність та своєчасність такого дослідження, адже воно напряму пов'язано із розвитком інституту приватного обвинувачення, що, на нашу думку, був значно удосконалений із прийняттям КПК 2012 року. До основних наукових здобутків слід віднести ті, які дають змогу удосконалити діяльність прокурора у кримінальному провадженні та, відповідно, чинні положення кримінального процесуального законодавства. Зокрема, було обґрунтовано доцільність початку прокурором кримінального провадження у формі приватного обвинувачення щодо тяжких або особливо тяжких кримінальних правопорушень за заявою близького родича або члена сім'ї потерпілого. Однак, заперечення викликає пропозиція відносно обов'язку прокурора з долучатись до укладання угоди про примирення у вигляді висловлення суду особистої позиції стосовно обґрунтованості, адекватності та співмірності таких умов угоди як: розмір шкоди, завданої кримінальним правопорушенням, строк її відшкодування чи перелік дій, не пов'язаних з відшкодуванням шкоди, які підозрюваний чи обвинувачений зобов'язані вчинити на користь потерпілого, строк їх вчинення тощо. Це обґрунтовується самою природою угоди про примирення, яка полягає у вільному волевиявленню сторін. Думка ж прокурора може мати лише рекомендаційний характер для суду у цій ситуації.

Цінність для подальшого розвитку цього інституту має також пропозиція щодо введення до КПК України положення, що за умов відмови від обвинувачення, прокурор, за відповідним клопотання потерпілого або його представника, здійснює безпосередню або опосередковану допомогу (шляхом надання відповідних вказівок органу досудового розслідування) потерпілому та його представнику у реалізації формального та/або матеріального аспекту обвинувальної функції [6, с. 11-12]. Згадана пропозиція також має спірний характер, адже прокурор відмовився від обвинувачення і, незрозуміло, на якій підставі він має давати поради потерпілому після такої відмови. І таким чином підмінюється функція представника потерпілого, яким може бути адвокат, який, власне, і повинен давати такі поради особі, яку він представляє.

В.В. Колодчин досліджував повноваження прокурора у суді першої інстанції. Цілком правильним та важливим слід визнати підхід науковця до визначення повноважень прокурора через розуміння його функцій у кримінальному провадженні та правового статусу, які є нерозривними із його повноваженнями. У роботі вірно зазначається, що правовий статус прокурора є складним юридичним явищем, для повноти вираження якого доцільно виокремлювати загальний, спеціальний (функціональний) та процесуальний статуси даного суб'єкта. Характерною рисою є пряма залежність статусу прокурора від стадії провадження, на якій він бере участь. При цьому діяльність прокурора на всіх стадіях кримінального провадження (за виключенням окремих диференційованих форм) носить обвинувальний характер: підготовчо-обвинувальний – на стадії досудового розслідування, та остаточно-обвинувальний – на стадії судового розгляду [10, с. 191-193].

Аналогічним за напрямком, але більш ширшим за обсягом предмета є дослідження повноважень прокурора, проведене Г.А. Ніколайчук, та яке стосується його діяльності на усіх судових стадіях кримінального провадження. Ціннішим слід визнати підхід автора щодо надання визначення поняття процесуальних повноважень прокурора у су-

довому провадженні як сукупності закріплених у кримінально-процесуальному законі прав та обов'язків прокурора, що регулюють його діяльність у судовому провадженні за допомогою відповідних правових засобів. Науковець також виокремлює чотири функції прокурора у кримінальному провадженні: процесуального керівництва; державного обвинувачення; нагляду за додержанням законів; правозахисну. Висловлено й авторське розуміння кримінально-процесуальної діяльності прокурора під якою визначено регламентовану кримінально-процесуальним законом та взаємопов'язану між собою систему його дій щодо здійснення своїх повноважень, в результаті яких виникають, змінюються або припиняються кримінально-процесуальні відносини [11, с. 207-208]. Однак, щодо класифікаційної моделі запропонованих функцій прокурора залишається питання щодо їх співвідношення. Зокрема, процесуального керівництва, нагляду за додержанням законів, правозахисної. Як відомо, функція процесуального керівництва й полягає у нагляді за додержанням законів під час кримінального провадження та дотриманням прав і свобод людини та громадянина. Все це потребує перегляду та уточнення.

Більш упредмеченими до нашого дослідження є ті праці, в рамках яких досліджувались повноваження прокурора на стадії досудового розслідування та при проведенні процесуальних дій окремих видів. Тож, розглянемо і цей напрямок наукових розробок.

Повноваження прокурора у досудовому кримінальному провадженні підпадали під дослідження Ю.В. Коробко. Зокрема, автор надає визначення процесуальних повноважень прокурора у досудовому кримінальному провадженні як сукупності закріплених у законі, галузевих наказах Генерального прокурора України прав та обов'язків прокурора під час здійснення процесуального керівництва досудовим розслідуванням, які реалізуються за допомогою визначених у вказаних нормативно-правових актах правових засобів. Не менш важливою є запропонована дослідником класифікація повноважень прокурора на стадії досудового

розслідування. Залежно від процесуальної спрямованості виокремлено: повноваження, пов'язані із початком досудового розслідування; забезпеченням законності досудового розслідування; участю в здійсненні досудового розслідування; захистом інтересів громадян та держави; завершенням досудового розслідування; формуванням державного обвинувачення; здійсненям міжнародного співробітництва; ініціюванням і організацією особливих порядків досудового розслідування; участю у судових засіданнях під час досудового розслідування; оскарженням ухвали слідчого судді під час досудового розслідування. Відповідно до характеру діяльності прокурора у досудовому кримінальному провадженні його процесуальні повноваження розподілено на перевірочні; повноваження щодо реагування; погоджувальні та організаційні. В залежності від суб'єкта, який здійснює повноваження у досудовому кримінальному провадженні, їх поділено на два види: універсальні (здійснюються усіма прокурорами) та спеціальні (здійснюються військовими прокурорами та прокурорами Спеціалізованої антикорупційної прокуратури) [1, с. 183-184].

Повноваження прокурора на стадії досудового розслідування поставало предметом робіт К.В. Шевцової, однак в частині реалізації загальних положень досудового розслідування (на початку досудового розслідування, щодо визначення підслідності та місця проведення досудового розслідування, щодо об'єднання та виділення матеріалів досудового розслідування, прокурорський нагляд за додержанням строків досудового розслідування та їх продовження та ін.) Цікавими є висловлені пропозиції щодо імплементації міжнародного досвіду з метою удосконалення КПК України в частині реалізації прокурором повноважень, зокрема щодо виключного права прокурора прийняти рішення про припинення кримінального переслідування на досудовій стадії (Чеська Республіка). Однак, із цього приводу слід нагадати, що чинний КПК України не містить поняття кримінального переслідування особи, це поняття має лише доктринальне визначення. Тому, пропозицію дослідниці слід розглядати в розрізі виключного права про-

курора на закриття кримінального провадження, але і такий підхід є вельми спірним.

До складових елементів, що стосуються діяльності прокурора на початку досудового розслідування, авторкою віднесено: 1) прийняття заяв, повідомлень про кримінальні правопорушення або самостійне виявлення обставин, що можуть свідчити про їх вчинення; 2) реєстрацію та розгляд заяв, повідомлень про кримінальні правопорушення; 3) внесення відомостей про вчинення кримінального правопорушення до ЄРДР; 4) надання органу досудового розслідування доручення про проведення досудового розслідування (у разі самостійного внесення відомостей до ЄРДР); 5) надання заявнику витягу з ЄРДР (у разі самостійного внесення відомостей до ЄРДР) [7, с. 215-217].

Реалізація повноважень прокурора під час здійснення слідчих (розшукових) дій поставала предметом дослідження Р.Н. Гасанова. В ході дослідження науковець дійшов висновку, що здійснення повноважень прокурором в частині проведення слідчих (розшукових) дій є складовою процесуального керівництва досудовим розслідуванням, що полягає у забезпеченні додержання законів у зв'язку з проведенням слідчих (розшукових) дій шляхом реалізації можливості доручати їх проведення та давати вказівки щодо їх проведення чи брати участь у них, а в необхідних випадках - особисто проводити, погоджувати або відмовляти у погодженні клопотань слідчого до слідчого судді про їх проведення чи самостійно подавати слідчому судді такі клопотання, а також у здійсненні з цією метою інших повноважень, передбачених КПК України. При цьому, на думку, вченого, процесуальне керівництво досудовим розслідуванням та здійснення повноважень прокурором щодо проведення слідчих (розшукових) дій співвідносяться як загальне та окреме.

Однак, науковець дійшов спірного, на наше переконання, судження про те, що при визначенні обсягу повноважень прокурора в частині проведення слідчих (розшукових) дій, наділяючи прокуратуру, що не є органом досудового розслідування, невластивими для неї слідчими повноваженнями законодавець проявляє непослідовність.

Вчений стверджує, що здійснення зазначених повноважень несумісне із реалізацією функції нагляду за додержанням законів, адже автоматично робить із прокурорів-процесуальних керівників суб'єктів розслідування та прямо впливає на їхню зацікавленість у його результатах. Крім того, ототожнення прокурора та слідчого на стадії досудового розслідування підміняє роль та місце прокурора у кримінальному судочинстві, тож повноваження прокурора в частині проведення слідчих (розшукових) дій потребують звуження [8, с. 106-107]. Як вже було зазначено, вказане судження є доволі спірним, з огляду на те, що можливість проведення прокурором самостійно слідчі (розшукові) дії сприяє подоланню неефективності розслідування слідчим, є і напрямом реалізації функції процесуального керівництва, врешті-решт. В той же час, слушною є думка науковця про те, що запровадження інституту кримінальних проступків та досудового розслідування у формі дізнання вимагає від прокурорів-процесуальних керівників здійснювати нагляд за додержанням слідчими вимог КПК України щодо виконання дозволених слідчих (розшукових) дій, здійснення повноважень з метою недопущення проведення заборонених негласних слідчих (розшукових) дій шляхом відмови у погодженні подання на їхнє проведення, заборони проведення або своєчасного припинення подальшого їх проведення, а також вжиття заходів щодо поновлення порушених проведенням таких дій прав та законних інтересів учасників кримінального провадження, притягнення винних до відповідальності, визначеної законом [8, с. 107-108].

Спорідненим за своїм предметом є дослідження, проведене Р.М. Балитою щодо реалізації повноважень прокурором при проведенні негласних слідчих (розшукових) дій. На відміну від раніше згаданих дослідників, у цій роботі автором приділено увагу визначенню засад реалізації повноважень прокурором при проведенні негласних слідчих (розшукових) дій, що є позитивним. У дослідженні визначається, що до числа засад реалізації повноважень прокурором при проведенні НС(Р)Д слід відносити: верховенство права, законність, повагу до людської

гідності, недоторканність житла чи іншого володіння особи, таємницю спілкування, невтручання у приватне життя.

Повноваження прокурора при проведенні негласних слідчих (розшукових) дій запропоновано визначено як сукупність встановлених кримінальними процесуальними нормами прав та кореспондуючих їм обов'язків щодо здійснення контролю, організації, прийняття рішення та проведення негласних слідчих (розшукових) дій, забезпечення своєчасного їх проведення та використання їх результатів у кримінальному провадженні. Повноваження прокурора у сфері проведення НС(Р)Д класифіковано на такі групи як: наглядові, до яких віднесені повноваження, що спрямовані на недопущення порушень прав та основоположних свобод людини й громадянина під час проведення НС(Р)Д та владно-розпорядчі, що передбачають здійснення НС(Р)Д безпосередньо прокурором. Визначено, що напрямками діяльності прокурора при проведенні негласних слідчих (розшукових) дій є організаційні, контрольні, безпосередні та виконавчі [9, с. 171-174].

Процесуальні повноваження прокурора при застосуванні запобіжних заходів у кримінальному провадженні поставали предметом дослідження О.С. Осадчої. Зокрема, у роботі авторка приходить правильних висновків про те, що при особистому винесенні або узгодженні клопотання слідчого про застосування запобіжного заходу прокурор зобов'язаний перевірити наявність кожної законодавчо закріпленої мети і підстав застосування запобіжних заходів, адже саме на нього покладено обов'язок їх доказування. Прокурор зобов'язаний упевнитись, що в ньому відсутні декларативні положення, абстрактні твердження та припущення, а містяться відповідні фактичні обставини і докази, що викладені у матеріалах кримінального провадження. Також констатовано, що процесуальний порядок ініціювання прокурором клопотання про застосування запобіжного заходу у кримінальному провадженні проходить декілька взаємопов'язаних етапів, а саме: 1) ініціювання такого клопотання; 2) забезпечення прибуття підозрюваного, обвинуваченого до слідчого судді,

суду для розгляду клопотання; 3) судовий розгляд слідчим суддею, судом клопотання; 4) ухвалення судового рішення за підсумками розгляду клопотання; 5) виконання ухвали слідчого судді, суду про застосування запобіжного заходу [12, с. 204-206]. Слід зазначити, що вказані висновки мають релевантне значення для дослідження повноважень прокурора під час здійснення дізнання, в рамках якого також здійснюється застосування запобіжних заходів до підозрюваного. Однак, у цій частині роль прокурора повинна змістити свій акцент на запобігання застосування тих заходів, які заборонені до підозрюваних у вчиненні кримінальних проступків за чинним КПК України.

Окремо слід відзначити, що питання повноважень прокурора у кримінальному провадженні науковці також торкалися при дослідженні суміжних проблем: його функцій у кримінальному провадженні в цілому (В.М. Юрчишин) [15], реалізацій ним функцій нагляду у кримінальному провадженні (О.О. Цимбалістенко [16], О.Є. Кравченко [17], П.М. Гультай [18] та інші) та під час дослідження кримінальної процесуальної діяльності прокурора у кримінальному провадженні (І.В. Рогатюк [19], Тахтаров М.П. [20]) Окремі положення цих наукових праць будуть нами розкриті у наступних роботах.

Висновки

Підсумовуючи викладене слід зазначити, що проблеми діяльності прокурора у кримінальному провадженні в цілому дослідженні вельми всебічно та ґрунтовно. Згадані наукові праці можна поділити за їх обсягом та напрямками досліджень. Так, існують ті, які присвячені власне питанням повноважень прокурора у кримінальному провадженні на певних стадіях чи під час виконання процесуальних дій окремих видів. Водночас, різняться вони і за обсягом предмета. Так, деякі дослідження включають проблеми повноважень прокурора у кримінальному провадженні, однак є ширшими за своїм змістом: так, повноваження прокурора розглядаються під час дослідження його кримінальної процесуальної діяльності чи під час дослідження його функцій у кримінальному провадженні. Однак, незважаючи на багато-

манітність та багатогранність згаданих наукових робіт слід констатувати, що специфіка повноважень прокурора та їх реалізації під час проведення дізнання у науці кримінального процесу майже не досліджувалась, що і повинно постати предметом нашого подальших наукових пошуків.

Література

1. Коробко Ю.В. Процесуальні повноваження прокурора у досудовому кримінальному провадженні: дис. ... канд. юрид. наук: 12.00.09. Київ, 2016. 220 с.
2. Ринда В. В. Прокурорський нагляд, судовий та відомчий контроль за провадженням дізнання: дис. ... канд. юрид. наук: 12.00.09. Київ, 2012. 160 с.
3. Матвійчук В.О. Підстави та процесуальний порядок проведення дізнання у кримінальних провадженнях по кримінальним проступкам: дис. ... канд. юрид. наук : 12.00.09. Київ, 2022. 244 с.
4. Мовчан Г. В. Процесуальні повноваження прокурора у досудовому провадженні та в суді першої інстанції: дис. ... канд. юрид. наук : 12.00.09. Харків, 2010. 219 с.
5. Тітко І.А. Новий КПК: проблеми, виявлені практикою. *Адвокатське бюро*. 2013. №1. С. 45-49.
6. Азарова М.В. Повноваження прокурора у кримінальному провадженні у формі приватного обвинувачення: дис. ... канд. юрид. наук: 12.00.09. Кривий Ріг, 2015. 170 с.
7. Шевцова К.В. Процесуальні повноваження прокурора щодо реалізації загальних положень досудового розслідування: дис. ... канд. юрид. наук: 12.00.09. Харків, 2020. 270 с.
8. Гасанов Р.Н. Здійснення повноважень прокурором в частині проведення слідчих (розшукових) дій: дис. ... канд. юрид. наук: 12.00.09. Одеса, 2017. 251 с.
9. Балита Р.І. Реалізація повноважень прокурором при проведенні негласних слідчих (розшукових) дій : дис. ... канд. юрид. наук : 12.00.09. Харків, 2021. 215 с.
10. Колодчин В.В. Повноваження прокурора в судовому провадженні у першій інстанції: дис. ... канд. юрид. наук: 12.00.09. Харків, 2015. 226 с.
11. Ніколайчук Г.А. Повноваження прокурора та х реалізація у судовому провадженні : дис. ... канд. юрид. наук: 12.00.09. Львів, 2019. 250 с.
12. Осадча О.С. Процесуальні повноваження прокурора при застосуванні запобіжних заходів у кримінальному провадженні: дис. ... канд. юрид. наук. 12.00.09. Харків, 2015. 252 с.
13. Коваленко А.О. Повноваження прокурора щодо пред'явлення цивільного позову в кримінальному провадженні: дис. ... канд. юрид. наук: 12.00.09. Харків, 2015. 252 с.
14. Кахновець С.О. Угляд прокурора у кримінальному провадженні: дис. ... канд. юрид. наук: 12.00.09. Львів, 2021. 230 с.
15. Юрчишин В.М. Функції прокурора у досудовому розслідуванні: теорія і практика: автореф. дис. ... д-ра юрид. наук: 12.00.09. Запоріжжя, 2016. 36 с.
16. Цимбалістенко О.О. Організаційно-правові основи прокурорського нагляду за додержанням законів на початковому етапі досудового розслідування: автореф. дис. ... канд. юрид. наук: 12.00.10. Харків, 2018. 20 с.
17. Кравченко О.Є. Прокурорський нагляд за проведенням негласних слідчих (розшукових) дій у кримінальному провадженні: автореф. дис. ... канд. юрид. наук: 12.00.09. Харків, 2016. 20 с.
18. Гультай П.М. Прокурорський нагляд за додержанням законів при застосуванні запобіжних заходів у досудовому кримінальному провадженні: автореф. дис. ... канд. юрид. наук: 12.00.10. Харків, 2015. 20 с.
19. Рогатюк І.В. Теоретичні, правові та праксеологічні основи кримінальної процесуальної діяльності прокурора у досудовому розслідуванні: автореф. дис. ... д-ра юрид. наук: 12.00.09. Київ, 2018. 40 с.
20. Тахтаров М.П. Прокурор у підготовчому судовому провадженні: автореф. дис. ... канд. юрид. наук: 12.00.09. Харків, 2019. 20 с.